

Ihan tavallinen tarina ihan tavalliselta sekajätetunkiolta. Olipa kerran ihan tavallinen ötökkä, jolla oli kaksi tuntosarvea ja kahdeksan jalkaa. Se eleli rauhallista pienen ötökän elämää pienessä punamultaisessa kolossa pienen tunkion laitamilla. Sillä oli muutama sisaruskin joilla oli myös pienet sievät tuntosarvet ja kahdeksan sievää jalkaa, ja ne elivät iloista ötökättären elämää pienen tunkion laitamilla. Yksi pienistä ötököistä oli vähän vanhempi ja toinen oli keskimäinen ja kolmas oli nuorin, niin kuin arvata saattaa. Vanhin pikku ötököistä oli hyvin lahjakas ja osasi yhtä sun toista, keskimäinen oli sievä kuin elokuinen ohrapelto joka kultaantuneena keinuu ja nuorimmaisella oli tunkion seudun rikkain mielikuvitus. Pikku ötökät olivat kovin erilaisia, mutta jollakin tapaa kuitenkin heissä oli jotakin samanlaista, kun he pureskelivat kaalin lehteä rivissä aamupala tuokiolla. Sekajätteisen pienen tunkion reunamilla pikku ötökät elivät rauhallista elämää ötökkä vanhempiensa kanssa. Isäötököillä oli paksu kilpi selässä ja urosötökälle ominainen sarvi tuntosarvien välissä, jolla se leikkisästi puski pikku ötököitä, aina kun ne tulivat leikkimään vierelle. Isä ötökkä oli ymmärtäväinen ja rauhallinen se kuljeskeli hissukseen tunkion laidalla vartioiden pienen punaisen kotikolon ympäristöä. Äiti ötökkä taas oli alkoholisti ja harrasti irtosuhteita, pettäen isäötökän luottamuksen tämän tästä. Äitiötökkä oli ilkeä ja sivalsi lapsiaan sanallisesti halveksien. Isäötököäkin äitiötökkä halveksi ja kyykytti minkä kerkesi. Äitiötökkä söi tunkiolta käyneitä ruoanjätteitä ja tuli niistä syövyksiin ja kun sitten oli tarpeeksi syönyt, sammua notkahti milloin mihinkin, eikä muistanut seuraavana päivänä yhtään mistään yhtään mitään. Äitiötökkä hallitsi kodin ilmapiiriä draamalla ja marttyyriuudella, toisaalta taas ivallisella vähättelyllä ja vertailulla. Kolme pientä ötököä elivät tuossa ilmapiirissä ja käymisjätteen käryssä, siinä kasvoivat pikkuhiljaa oppien ja kehittyen. Kehittyivätkin oikein somasti ja mikä ihmeellisintä kaikille kolmelle kasvoi oikein kauniit ja herkäät tuntosarvet joilla he aistivat maailman tuulia ja tyvenenhetkiä. Pienet ötökät oppivat tulemaan toimeen omillaan, ja väsyneen isäötökän avustuksella. Isoin pikkuötököistä kehitti älykkyyttään ja luki lukemistaan, niin oppien ymmärtämään mikä on leveys ja syvyys ja miten niissä liikutaan. Keskimäinen pikku ötököistä tuli sievemmäksi kasvaessaan ja hurmasi naapuritunkionkin pikku ötökkäpojat. Nuorin pikku ötököistä taas etsi ja löysi mielikuvituksestaan sataman pysähtyä ja seilasi kaikki maailman satamat lähtemättä kotitunkiota kauemmaksi. Niin elämä kului syöpöttelevän emoötökän varjossa. Vanhin ötököistä luuli olevansa hyvinkin tietämätön ja luki lukemistaan, kun ei äitiötökkä jaksanut syöpöttelyltään ja vähättelyltään kehua vanhinta pikkuötököä, tullen kaikkia muita viisaammaksi. Keskimäinen pikkuötököistä taas kuvitteli olevansa ruosteinen sarana ladon ovelle, kun äitiötökkä ei tukenut vaan haukkui ja hakkasi keskimäistä pikkuötököä, mutta hänen kauneutnsa tuli tietoon aina kauempana ja kauempana. Nuorin pikkuötököistä yritti kaikin tavoin miellyttää äitiötököä ja välillä luuli onnistuneensa, mutta sai kuitenkin tunkiollisen käyneitä ruoantähteiltä haiskahtavia roskia päälleen tämän tästä. Paetessaan satama-alueiden tunnelmaan hän löysi aina uutta ja kihtovampaa ja kirjoitti aina vain komeampia runoja. Nuorimman pikkuötökän ohimoilla letkuttelevat tuntosarvet olivat notkeat ja kullanuskeat ja ottivat helposti ilmaa alleen vihurituulissa. Eräänä lokakuuisena iltana kun pienin pikkuötökkä, joka oli kasvanut aikuiseksi, oli kinkuttelemassa pienen sekajätteisen tunkion reunalla tulikin napakka koillispuhallus tunturin laidalta ja nappasi ötökän tekeleen tuntosarviin kiinni ja lennätti ötököä muutaman mustinpieremän matkaa. Onneksi alastulo oli pehmeä, kun tuulenvire irroitti otteen ötökästä ja öttiäinen kopsahti kevyesti kalliolla olevalle sammal peitteelle. Siinä hetken ötökänraajojaan venytellen öttiäispoika alkoi katselemaan ympärilleen. Vihuripuuska oli kuljettanut ötökän synnyin sijoilleen naapuritunkion liepeille jossa alkoholisoitunut äitiötökkäkin noina päivinä vielä asui. Pikkuötökkä ei ollut vuosiin pitänyt yhteyttä juoppo äitiinsä, vaan oli keskittynyt omaan elämäänsä ja yritti pitää itsestäänsä huolta.

Ajanmittaan pikkuötökkä oli huomannut jo kotitunkioltaan muutettuaan isommalle jätteidenkeräysasemalle, että yhteydenpito emoötökkään oli raastavaa ja vei voimavaroja omasta elämästä. Niinpä Pikkuötökkä, joka oli kasvanut jo aikuisuuden kynnykselle, oli pienissä ajattelu nystyröissään laskenut ettei yhteydenpito konsanaan kännäilevään äitiötökkään ole kannattavaa. Tuuli oli kuljettanut siis sankarimme tunkion reunalle, jossa emätissuttelija suunnitteli seuraavia siirtojaan ja mietti mistä muutaman käyneen omenan kannan voisi taas kohmeloonsa saada. Olipa siellä seuraakin äiteellä, siellä oli keskuskaatopaikan serkkupoika tullut kyläilemään ja kohmelossa makaili emoötökän lattialla ja oksensi, kuulemma jo kolmattatoista kertaa päivän aikana. Serkkupoika oli emon suosikkipoika ja nautti kokonaisvaltaista anteeksiantoa ja armahdusta emoötökän puolelta, oli kuulemma tullut parempaan sukuhaaraan taipuvaiseksi. Siinä aikuiseksi kasvanut pikkuötökkä katseli oksentamista ja emon kokonaisvaltaista ymmärtämistä ja anteeksiantoa. Sanattomuutta kokien, tunteiden nimettömyyttä ihmetellen ötökkäparka, kahdeksalla jalalla seisoa aivan paikoillaan tuntosarvet komean sarven reunoilla roikkuen. Oksenteleva serkkupoika huuteli aftereightin perkkeitä emoötökältä kankkuseensa ja saikin niitä, syötyään oksensi ne suoraan päähenkilömme rentoina roikkuville tuntosarville. Samalla siinä kun oksennus serkkupojan suusta pulppusi, niin punamultaisen luolan oviaukolta kuului rapinaa. Sisälle kömpi serkkutyttö ja sen kaveri pussillinen päihdyttävää kompostia etujaloissa kiikkuen, lauloivat Ave Mariaa. Pysähtyivät katsomaan aftereight oksentajaa hetkeksi, mutta jatkoivat matkaa peremmälle iloiten, näytti olevan normaali tilanne näillämain. Serkkupoika oli ottanut kompostijätettä edellisiltana vähän enemmän ja nyt kankainen vaivasi mieltä. Muuten serkulla ei kummempia tunnontuskia ollut, kun ei uskonut tunkioden ulkopuoliseen elämään, niin kuin hänen mielestään muut heikommat ötökät tekivät. Ötökät oli kaikki mitä serkun ajatuksiin mahtui, ei muuta, ja tietysti tunkiot joita oli todistettavasti kolmekymmentä kaksi, näin oli lantapalloihin kirjoitettu. Todisteet puuttuivat kuulemma siitä, että tunkiot olisi luotu ja niillä olisi tekijä ja luoja, serkkupoika oli varma ja hyvin uskotellut itsenä varmaksikin lantapalloja tutkiessaan, että tunkiot olivat syntyneet alkumylläkässä, ja ötökät olivat sattumalta semmoisia kuin olivat. Olipa siis kerran, siinä tunkion laidalla pikku ötökkä, joka oli kasvanut aikuiseksi, serkkupoika (joka ei uskonut oksentaessaan kaatopaikan ulkopuoliseen elämään), Ave Mariaa laulava serkkutyttö kompostijättekassikaverinsa kanssa ja toistuvasti darraileva emoötökkä. Pienessä punamultaisessa kolossa. AveMarian hiljennettyä tuli hiljaista, mahahappojen ja sappinesteen lemussa pieni sekava sukuhaara katseli toisiaan. Kompostijätetupussi höyryten hiljalleen viileässä illassa kukaan ei sanonut mitään, serkkutyttö vain kohensi tuntosarviaan levottomasti. Darraileva emo rykäisi muutaman kerran ja siirsi painoa toisille jaloille. siinä ne vaan olivat, kukin sellaisena kuin oli. Ei ollut Jeesusta joukossa. Ötököiden tapoihin on kuulunut viestillä varsin eriskummallisella tavalla. He pyörittelevät kaatopaikalta löytyvistä ulostepaloista pyöreän pallon ja raaputtavat takajaloillaan siihen viestin. Näin on jo vuosisatoja toimittu ötököiden piireissä. Suurissa pallostoissa säilytetään kakkapalloja joihin viisaat ötökät ovat kaiverrelleet viisaita ajatuksiaan. Nuoret ötökät opiskelevat pallostossa ja vanhukset kävivät palloilemassa pallostoissa sivistyen. Palloilulajit ovatkin ötököiden parissa varsin suosittu harrastemuoto ja jotkut jopa työllistyvät pallojen parissa. Niin tarinan päähenkilökin nuoruudessa pyöritti, pyöritti kakkapallon ja kirjoitti. Kirjoitti viestin juoppohullulle emoötökälle joka viinapirujen kanssa kättä väänsi. Kirjoitti viestin, en jaksa enää taistella kanssasi, pidä itsestäsi huolta. t. Pikkuötökkäsi . Sitten oli pyörittänyt kakkapallon pienen sekajätteisen kaatopaikan reunamilla pienen punamultaisen kotioven reunalle. Sen jälkeen pikku ötökkä oli ottanut vähän evästä mukaan ja muuttanut suuremman jätteidenkeräysaseman vilskeeseen. Suuria oli tunteet pienen ötökän

rinnassa noina aikoina. Luopuminen ei ole kenellekään helppoa, mutta pikkuötököille varsinkaan luopuminen ei ole helppoa, ei ainakaan pikkuötököistä pienimmälle. Niin useiden ja monenmonituisten miellyttämisyritysten jälkeen, luu vetävän kädessä istuessa sekajätteen tunkion reunalla pikkuötökkä oli pikkuhiljaa joutunut tekemään luovutuksen. Eikä sitä luovutusta helpoksi sekään tehnyt että alati kohmeloiva äidinrakkaus syyllisti elämän aallokoihin totuttelevaa pikkuötökkää kaikesta mistä kiinni sai. Kuitenkin tuhatjalkaisten ponnistelujen jälkeen tarinan sankari sai itsensä verkosta pois ja uskalsi uskoa itseensä vähän. Pikkuötökkä uskalsi uskoa itseensä sen jälkeen sen verran ja sitten jonkin verran. Sen jälkeen kun pikkuötökkä oli uskaltanut uskoa itseensä jonkin verran tuli itku, tuli pieni onnen itku ja tuli välittäjäaineet. Silloin tuntui ensimmäisen kerran pikku ötökästä ihan mukavalle, ihan mukavalle tuntui olla ihan tavallinen, hieman pitempi tuntosarvellinen, pikkuötökkäpoika. Ei se paljon rohkeutta vaatinut, vaati vain kaiken mitä pienestä tunkiontonkijasta irti sai. Niin pieni lantapallon pyörittelijä oli vapaa lentämään taas ja istui oman savisen kotikolonsa ovelle pyörittämänsä ulostepallon äärelle kirjailemaan kokemuksiaan, eriskummallisista sanakäänteistä. Sen pituinen se..